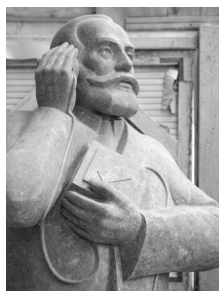

103 éves lettem én...

A Puskás Technikum múltja és jelene

HORVÁTH LÁSZLÓ

pttt@puskas.hu

**Mottó: Én egész népemet fogom,
nem középiskolás fokon
az infokommunikációra
taní-
tani!**

J. A. után PTTT

Újsághír: *Ismét Puskás Tivadar-szobrot avatunk – lakossági kezdeményezésre – a XI. kerületi, 1932 óta Puskás Tivadarról elnevezett utcában.*

A fehér mészköszobrot Szathmáry Gyöngyi Munkácsydíjas készíti. A művész nő készítette el az utóbbi években többek között Neumann János és Békésy György 5/4-es bronzszobrát is, de ez az első Puskás Tivadar-szobra. Azt a pillanatot merevítette kőbe, amikor Puskás leg híresebb találmányát, a telefonhírmondót hallgatva a távoli jövőbe, a média világába, a 20. századba tekint. Mint közismert, a telefonhírmondó a műsorszórás előfutára volt és 1893. február 15-én szólalt meg először a világon.

Megkérdeztük Szathmáry Gyöngyit: miért pont ezt a pillanatot ragadta meg Puskás rövid, de mozgalmas életéből? – „Több Puskás Tivadar-szobor is létezik a világban. Az elsőt, Borbás Tibor alkotását 1986-ban adták át Genfben az ITU székházában. Ennek másolata került felavatásra 1993-ban a Gyáli úti Puskás Technikumban, majd ezt követte 2006-ban a Magyar Telekom székháza előtt Tischler Ferenc Puskása. Ezek a szobrok a szemünkbe néznek, és mivel mindegyik távközléssel, telefóniával kapcsolatos intézmény előtt áll, azt sugallja nekünk: én vagyok Puskás Tivadar, a telefon feltalálója (ami még nem is igaz!). Az én Puskásom a modernkori média, a műsorszórás feltalálója a távolba tekint és fülére szorított hallgatón hallja, hogy 60 év múlva a másik Puskás, az Öcsi Londonban gólt rúg, valamint látja azt is, hogy szülővárosában, Budapesten iskolát neveznek el róla.”

A ma Puskás Tivadar Távközlési Technikumnak nevezett Gyáli úti almamáter – több mint 100 éves történetében – mindig megtette azon lépéseket, mellyel a hazai műszaki oktatás élvonalába került. Nézzük ezeket sorban:

Már az 1906-os megalakulást a kényszer váltotta ki. Az állami képzésből kikerült műszerészek keveset értettek a rézalkatrészek megmunkálásához, és szinte semmit nem tudtak az elektromágnesességről. (Ezt akkor delejességnék hívták.) Kolossváry Endre posta- és távírda-műszaki főigazgató elindított egy átképző tanfolyamot 30-32 fővel, a már postán dolgozó műszerészek számára, bentlakásos formában.

Az átképző tanfolyam annyira bentlakásos volt, hogy a már házas fiatalemberek felesége részére is biztosítottak szállást. Ez utóbbi a magyar szakoktatás történetében egyedülálló. Azonban a világ más részén – az általunk multinak nevezettekénél – bevett módszer, hogy 3-12 hónapos tréningre beiskolázottnak házastársukkal együtt kell megjelenniük, és a feleségeknek külön hölgyprogramokon: nyelvtanulás, turisztika, sport, háztartásvezetés, társasági élet, titoktartás, rekreáció kell részt venniük.

Az 1906-1912 között megtartott hat hónapos tanfolyamok sikeresnek bizonyultak, mivel a tanári gárdát az elméleti tárgyak esetén a közeli Posta Kísérleti Állomás (PKÁ) mérnökei tartották. A gyakorlati foglalkozásokat a tanfolyamnak is helyet adó Posta Központi Javítóüzem (PKJ) legjobb szakmunkásai, művezetői adták. Mivel a tanári kar a munka frontjából verbuválódott, naprakész tudást adhatott át. Valószínűsíthető, hogy a HR-menedzserek feladatát is a tanárok látták el, így aztán a legügyesebb kezű végzetek a Javító Üzembe, a legkreatívabbak pedig a Kísérleti Állomásra kerültek állományba. Ez az emberi erőforrás fejlesztésének egy olcsó és roppant hatékony módszere volt a Postán belül.

Emlékszem még a '60-as évek végéig is így működött mindez. Engem is a rádiótanárom, Czigány Sebestyén tanár úr, a Mikrohullámú Osztály vezetője küldött termelési gyakorlatra a PKI-ba. (Az „Állomás” a magyar televízió-műsorszórás megindításában végzett munkája elismeréseként 1954-ben kaphatta meg az „Intézet” titulust, ami azonnali 50%-os béremelést jelentett. Szerintem többet is megérdemeltek volna). Mennyire jó szeme volt a tanár úrnak: 25 évet kellett készülnöm rá, hogy elfoglalhassam a Gyáli úti almamáter, a volt Postai Tanonciskola igazgatói székét. Ő már akkor látta, hogy 30 év múlva az egyetem szakmai potenciájával felvértezve, csak az ott megszerzhető kapcsolati tőkével lehet majd csak ismét zászlóshajóvá avatni a Puskást.

Köszönöm Neked, Sebi! Igazad volt!
Isten nyugosztaljon!

Néhány sikeresen zárult kurzus után a jól kiválasztott postai centrum szögletében megindult a már iskolarendszerű képzésre szakosodott Posta Műszerész Tanonciskola építése. 1912. október 24-én át is adták rendeltetésének, és a hol három-, hol négyéves képzés

egészen 1950 februárjáig, az államosításig működött. Az elindításra fel kellett venni néhány közismereti tanárt (testnevelés, hittan, magyar, német, matek...), de az összes műszaki tárgy elméletét az egyik szomszédos üzem telkén lévő Posta Kísérleti Állomás mérnökei, az összes gyakorlati órát a másik szomszédos telken elterülő Javítóüzem „szakidanijai” tartották. (Utóbbi helyen volt 1995-ös bezárásáig a menza is.)

Ezen szakemberek életüket és legjobb szaktudásukat adva tanították, nevelték és menedzseltek a tanonciskola, majd a technikum diákjait.

Bármennyire is hihetetlennek tűnik, de a Posta Műszerész Tanonciskolában már a ma bolognainak nevezett lineáris képzés folyt, természetesen középiskolás fokon. A 14 éves, négy polgárit vagy négy gimnáziumot sikeresen elvégzett fiúkat, hosszú és minden kompetenciájukra kiterjedő felvételi vizsga és orvosi vizsgálat alapján választották ki. Tanoncszerződést kötöttek velük, így aztán ösztöndíjat kaphattak, és biztos volt az elhelyezkedésük. Nyaranta már a kiválasztott munkahely közösségében végezték el a termelési gyakorlatot. Ez a módszer nagyban megkönnyítette a pályakezdők beilleszkedését, kevesebb volt a pályaelhagyó, a munkanélküli.

A harmadik év végére mindenki posta műszerész lett és munkába állhatott. A legjobbaknak azonban felajánlották, hogy az egyéves műszerész továbbképző sikeres elvégzése után postaműszaki segédtsztként kezdhetik meg postai pályafutásukat. (Olyan ez most, mint a bolognai folyamatban a BSc után az MSc.) Csak a legjobbak lettek kiválasztva. Nem volt kötelező elfogadni. A negyedik évben szakosított irányban tanultak tovább. A bérükkel állítólag voltak bizonyos problémák. Nem kapták meg a teljes műszerészsegédi fizetést, de tandíjat sem kellett fizetniük. Ezek a lelkes fiatalok építették fel és üzemelték be tanáraik vezetésével a posta legújabb berendezéseit. Ilyen volt többek között Békésy György, a PKÁ Akusztika Osztály vezetője által irányított Bródy Sándor utca 5-7. alatt üzembe helyezett, de a Gyáli úti műhelyekben elkészített 6-os stúdió, illetve Magyar Endre, a PKÁ Rádió Osztály vezetője által irányított nagyadó-beruházás vezérlőtermének elektronikája. Mivel ezek általában új beruházások voltak, a lelkesen és szakmailag is megfelelően felkészült fiatal műszaki segédtsztk urak azonnal állást is kaptak az általuk felépített munkahelyen. Nincs is annál jobb, mint részt venni a saját későbbi munkahelyem megtervezésében, felépítésében. Amellett, hogy abszolút a magáénak érezte az ifjú titán a munkahelyét, második otthonát, ismerte – SWOT analízis nélkül is – minden erősségét és gyengeségét, minden korlátját és az összes lehetőségét is, tehát már meg is kezdte az újítások tömkelegének beadásával továbbfejlesztését.

Az osztályvezető-tanár uraknak memóriájában elraktározódtak a jövő PKÁ-s mérnökeinek nevei: Kit is

lenne jó beiskolázni az egyetemre? Ki lenne jó utódomnak? Illetve az állomásvezető, központvezető úr sem nulláról kezdte a jövő mérnökeinek kiválasztását. (Meggint ez a praktikus HR menedzser munka!)

1962-ben aztán megint „(pre-Bolonyai)²” (olvasd „prebolonyai négyzet”)–félélt lépett a Gyáli úti alma mater. A kormány elhatározásából, miniszteri utasításra létrejött a Felsőfokú Távközlési Technikum (FTT). Az ifj. Rác János, alias Slim által menedzselte felsőoktatási intézmény nem csak tantermeiben, laboratóriumai-ban és tananyagában épített a Puskás Technikumra, hanem az első tanárok „elcsábítása” is a középfokról történt. Így aztán a középfokról ismert jó képességű, szakma iránt lelkesedő, végzett technikus uraknak szabad útjuk volt a következő fokozat, az FTT felé, melyből a három éves képzés kapcsán hamar a Közlekedési és Távközlési Műszaki Főiskola Távközlési Tagozata lett.

A Puskásban a '60-as évek végén, a '70-es évek elején végzeteknek tömege folytatta tanulmányait a fizikailag is a Gyáli úti iskola II. emeletén elhelyezkedő főiskola padjaiban. Jó volt nekik, könnyű volt a tanároknak is. Félszavakból megértették egymást: „Meg tudták különböztetni az üvegrezonátort a bicikli kont-rától”, még ha az utóbbi nem is volt tananyag.

Aszimbiózis 1976-ig tartott, amikor is a főiskola Győr-be költözött. A tanárok postás (PKI, POTI, MP-VIG...) része, vagyis a napi szakmai munkát legjobban ismerők Pesten maradtak. A főiskola legnagyobb előnye: napi ipari kapcsolata meglazult. A Budapestre szocializálódott tanulók legjobbjai azóta is a Műegyetemre adják be elsőként felvételi kérelmeiket, utána a Kandó következik, és főként a távolság miatt csak a harmadik helyen lesz a KTMF – akarom mondani Széchenyi István Műszaki Főiskola, 2001 óta Széchenyi István (nem műszaki) Egyetem – megjelölve. Meg is látszik a jelenlegi felvételi ponthatárokon a népszerűségi sorrend: BME-VIK – 355, BME-KVK – 257, SZE-MTK – 161! Pedig a tananyag manapság – elveiben azonos: Bologna[®]-BSc: Villamosmérnöki.

Szabadalmaztatni kellett volna anno a műszerész-tanonciskolában a segédtsztki negyedik évet, és most Gyáli úti[®] lehetne a neve!

A Felvidék és Erdély visszacsatolása után kicsinek bizonyult a posta szakember-utánpótlásának biztosítására a kétszintes Tanonciskola. 1941-42-ben példátlanul rövid idő alatt felépült a klasszicista harmadik szint, a régi neobarokk épület tetején. (Technikai érdekesség, hogy a tető hidraulikusan lett megemelve és alá építették az újabb emeletet.) A háború eszkalálódása miatt azonban nagyobb számú szakembert már nem tudott kibocsátani az iskola. Sőt 1944. április 3-án több bombatalálat is érte a Soroksári úti gyárak, Ferencvárosi pályaudvar lerombolása kapcsán. A tornacsarnok teljesen elpusztult, ennek valódi, funkcionális pótlása csak 1995-ben történt meg.

Az élet azonban nem állt meg. A kibombázott, éhező, tanulmányaikat megszakító tanoncok romokat takarítottak, ablakot üvegeztek, tantermeket, laborokat, műhelyeket hoztak létre a semmiből és folytatták tanulmányaikat. Mivel a Felvidéket és Erdélyt ismét nem innen kellett távközlési szakemberekkel ellátni, az újonnan épült II. emeleten kollégiumot alakítottak ki tanári bentlakással együtt. A konszolidációt követően, pontosabban az 1948/49-es fordulat után a Gyáli úti almamáter „távközlési mérnök óvodává” vált. (Itt az „óvoda” kifejezés az egyetem szakmai és motivációs előképzőjét jelenti.) A műszaki értelmiség egy része meghalt a frontokon, táborokban, másik része emigrált (pl. Békésy György, a későbbi Nobel-díjas, vagy a Hold-radaros Bay Zoltán), a többiek pedig a koncepciós perek áldozatai lettek (pl. Kozma László – Standard-per).

A Villamosmérnöki Kart csak 1949-ben alapították, az addigi „gépész B” helyett. Végzetek még nem voltak. A visszaemlékezésekből tudjuk, hogy Bognár Géza tanár úr a PKÁ Rádió Osztályának vezetője, későbbi akadémikus a teljes 1949-ben végzett évfolyamot átvette az akkor a PKA épületében megalakított Távközlési Kutató Intézet állományába. Majd leérettségiztette és beíratta őket az egyetemre. Elég jól megtanulhatták a szakmát, közülük több Állami- és Kossuth-díjas lett. Több tanonc-villamosmérnök egybehangzó véleménye szerint Bognár Géza szakmai és emberi folytatása az egyetemen Simonyi Károly professzor úr volt. Életükben őket kettejük tartják igazán TANÁRNAK, így csupa nagybetűkkel.

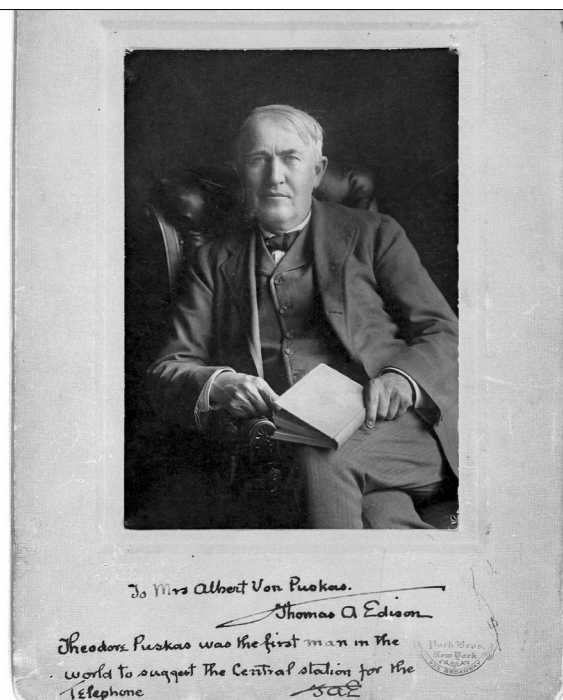
Nem véletlen, hogy a Gyáli úton volt 1923-ban az első rádióstúdió, majd 1936-ban a „6-os” építését is innen irányították. Itt építették meg a Lakihegyi nagyadó elektronikáját 1933-ban, majd Magyar Endre 1936-os berlini tanulmányútja után itt voltak az első televíziós állókép-kísérletek 1939-ben, melyet a háború után 1954-ben az első magyar valódi TV-adás elindítása követett. (De túl nagyot ugrottunk, volt közben egy háború is.

A lényegi váltás 1950-ben az I. államosítással kezdődött. Február 8-án bizonyítványt adtak a tanoncoknak és szeptember 1-jén a Villamosipari Technikumban indult meg a képzés az I. és II. évfolyamon egyszerre. (Tanoncok is jelentkezettek, akiknek egy évet elismertek.) Ez az iskola már érettségit is adott, tehát közismereti tanárok sokaságával kellett bővíteni a nevelőtestületet. Az állami fenntartás csak egy évig tartott, mert 1951-ben az állam az államban, vagyis a Magyar Posta tulajdonosa lett ismét saját volt iskolájának, melyet immár a Villamosipari Technikum Távközlési Tagozatának neveztek.

Legendás idők voltak azok. Először is nevet kellett találni, ami akkor és azóta is mindig nehéz, de csodálatosan felemelő feladata a közösségnek.

Az 1953-as névadás tökéletesre sikeredett. Az iskolában a távbeszélő- és átviteltechnikát, rádió- majd később televíziótechnikát tanították. Puskás Tivadar volt a telefonközpont gondolatának első megfogalmazója Edison new york-i innovációs parkjában. (Sőt egyesek szerint neki köszönheti a világ a „halló” szócskát is.

In the legend, Tivadar Puskás said “hallo” into the telephone receiver for the first time on April 2, 1878, or rather he said “hallom” (that is to say “I hear” in Hungarian), so the word “HALLO” originated from this Hungarian word. It was the first long-distance call, which was established between Puskás and Edison having overcome the distance of 107 miles between New York and Philadelphia.

Puskás valódi találmánya azonban a modernkori média, a műsorszórás előfutára, a telefonhírmű lett, amit nevezhetnénk technológiájában „vezetékesrádióknak” is. Az más kérdés, hogy a telefonhírmű 1893-as indulása közel 20 évvel megelőzte a valódi megvalósítását, a rádió-műsorszórás korát.

Egy szó, mint száz: Puskás feltalálta, mi pedig – a róla elnevezett iskola tanárai – tanítjuk az ő két legjelentősebb alkotására, a telefonközpontokra és a műsorszórásra az ifjúságot.

A már érettségit és technikus oklevelet is adó Puskás Tivadar Távközlési Technikum első aranykora az '50-es években kezdődött, és az 1970. szeptember 1-jei második államosításig tartott. Hihetetlen nagy műszaki szakemberhiány volt akkor országszerte. Az '50-es években a rádióhálózat újjáépítése, később a tv-adóhálózat telepítése, majd az URH-rádiók, a színes tévék megjelenése sok új közép-kadert követelt. A '40-es évek tanoncai százával ültek be munka mellett estin/levelezőn újra a Gyáli úti iskolapadokba, hogy a szaktudás mellé érettségi bizonyítványt szerezve akár a felsőoktatás felé is léphessenek tovább. De volt egy körülbelül 70 fős katonai tagozat, ahol a tiszt uraknak a szakmai oldal hiányzott a katonai főiskolai diploma mellé.

A néha tízszeres számú túljelentkező közül nem is volt könnyű kiválasztani a tanári karnak az alkalmasokat. A Puskásban már akkor – 40-50 évvel ezelőtt – is valódi kompetenciaalapú felvételi eljárást tartottak. Írásbeli: magyar nyelvből és matematikai problémamegoldásból, szóbeli: szövegértésből, szakmai motivációból és kommunikációs készségből, gyakorlati vizsga: szerzőismeretből és -használatból, pszichológiai teszt: memóriából és stressztűrésből. Szigorú orvosi vizsgálat: epilepszia, magas vérnyomás, színtévesztés, kézremegés kizáró ok volt.

Az állóképességet már a 8 órás műhelygyakorlatokon szereztük meg első és másodévből. A csapatépítő tréningekre pedig a nyári 4 hetes termelési gyakorlatokon került sor. A valós üzemi körülmények között nem lehetett értetlenkedni, nem lehetett eltáncolni a „fehér hattyú halálát”. Az üzemi konzulensek, akik többségében szintén a Gyáli úton végeztek, nagy türelemmel, de vasfegyelmet megkövetelve illesztettek be mindenkit a posta akkor még pontosan működő fogaskerekei közé. Nem volt késés, nem volt visszabeszélés, nem volt pardon. Akkor 15-17 évesen igen nehéz volt mindezt elviselni. Most már azonban hálával gondolok vissza a Járműtelep (*Hol van már?!), a Központi Távíró Hivatal (Hol van már?!)* és a Kékesi Adóállomás (*Ott is már csak távfelügyelet van?!*) minden munkatársára, akik sokszor lehetővé tették számomra azon kompetenciák begyakorlását, melyek birtokában jelenleg vezethetem közös anyaiskolánkat.

Az eredmények önmagukért beszéltek. A Gyáli úti alma mater nem egy tudósképző, nem egy közgazdasági vagy politológiai előképző volt. Nem a rózsadombi elit küldte ide gyermekeit. Mindig is az ország közeleb-

bi és távolabbi zugaiban szorgalmasan dolgozó „postás segédtsztek” többre vágyakozó gyermekeiből került ki az elsőéves tanulók zöme. Mégis két szakmai minisztert – Berecz Frigyes (IPM) és Katona Kálmán (KHVM) –, valamint öt, ma is aktív professzort adtunk a hazának.

Az *első aranykort* követte a *második államosítás*, amely 1974-ben fejeződött be, ekkor bocsátotta ki az iskola az utolsó technikust. A komolyabb berendezésekhez a főiskolák képezték ki a kádereket. A telefónia embargós volt, ezért csak elektromechanikus központokat gyártottak, üzemeltettek Magyarországon, azokat is korlátozott számban. (Évtizedeket kellett várni egy telefonvonalra. Többet, mint egy Trabantra!) A 7A2 rotary, illetve ARF102 crossbar technika üzemeltetéséhez sok szakember szükségeltetett – 57 fő 10 ezer vonalanként –, de ők csak „portalanító szakmunkások” voltak. Le kellett bomlania a Berliini Falnak. Meg kellett szűnni az embargónak, hogy elkezdődhessen a *második aranykor*.

A Matáv 1994-ben visszavette 50 évre egykori bázisiskoláját. Felújította az épületet, tornacsarnokot építtetett, berendezte a laboratóriumainkat. 50 szakmai tanácsadó kiadásának teremtette meg az anyagi és humán hátterét. Az iskola alapítványi irányítás alá került. A Távközlési Oktatási Alapítvány (TOA) lett a fenntartó. A tanári kar kikerült az egyenlősdi, a közalkalmazotti munkavállalói lét alól. Az Alapítvány és a Matáv egyértelmű, teljesíthető és igen magas célokat tűzött ki.

Az országos telefonközpont hálózat digitalizálása, a vonalszám megtízszerezése mellett. Az adatátvitel megvalósítása az Európában mindenkor elvárható sebesség biztosításával. A mobil hálózat létrehozása és a mobiltechnika elterjesztése a lakosság teljes populációjában. (Ez mára 110%-ra sikeredett!) A műholdak bevonása a távközlésbe.

A fentiekhez új tudással felruházott technikusokra volt szükség. Informatikai alapok, digitális technika, szakmai angol nyelv, gépjárművezetői jogosítvány, kommunikációs képesség. Ilyen célokra már jöttek az értelmes 14 évesek. Újra lett felvételi szűrés 4-5-szörös túljelentkezéssel. Az ilyen tudással felvértezettek már sikerrel tanulhattak tovább. Az 1994-es 10%-ról 2008-ban már 94%-ra nőtt a felsőoktatásba felvettek aránya. Ilyen volt a Puskás Tivadar Távközlési Technikum második aranykora.

Igen: *volt*, mert most már látszik a vége.

A fenntartó – az 50 évre kötött háromoldalú szerződés aláírásának 16. évében – nagy sebességgel kihátál a Technikum mögül. A Magyar Telekom 2008-ban 66%-ra csökkentette az eredeti támogatást, majd 2009-ben a 40%-át adja, 2010. szeptemberétől pedig az eredeti 12%-ára veszi azt vissza, és ezzel ellehetetleníti az iskola működését.

Ezek után a kérdés úgy merül fel:

2010. szeptember 1. a *harmadik államosítás* dátuma lesz-e? Vagy a végső bezárás első lépése?

Nem!

Ennek a *harmadik aranykor* kezdetének kell lennie!

Nézzük végig az ide vezető okokat hideg fejjel, racionálisan:

A Puskás kinőtte a jelenlegi magyar műszaki közép-fokú oktatás igényeit, nem maradhat a közoktatás része, mert ...

a) Az iskola hosszú évek óta a legjobb szakközépiskola hazánkban. A természettudományos tárgyakban (matematika, fizika, informatika) nincs diákjaink nélkül országos döntő. Évente 20-25 érmet nyerünk meg. (De a „Szép magyar beszéd” Kazinczy versenyen is már összességében 8 aranyérmet hoztunk el Győrből.) Tehát a színvonal túl magas.

b) Hazánkban 1992-ben a 180 ezer fős éves populációból 16.000-t vettek fel a felsőoktatásba, vagyis 10% alatt volt a felvettek aránya. 2009-ben a 86 ezer érettségizett mellett 95 ezren tanulnak tovább a felsőoktatásban, ami a populáció közel 80%-a. (Vigyázat, a felvettek között vannak másoddiplomások, régebben érettségizettek és kibukott újrakezdők is. Nem a számok hibásak!)

Ha azt kérdezzük meg egy szülőtől, hogy jól kereső szakmunkás, műszerész, technikus gyereket szeretne vagy munkanélküli diplomást, az utóbbit választja „majd csak talál valami munkát magának” felkiáltással. Tehát a kevés gyerekből nagyon-nagyon kevés akar 23 éves kora előtt igényes szakmát tanulni. (23 év felett már nem közoktatás, hanem felnőttképzés van.)

Persze a Puskás még mindig van annyira elit iskola, hogy az érettségi után két technikus osztályt (max. 64 főt) be tudunk iskoláztatni, de 2010. szeptember elseje után nincs, aki ezt megfizesse.

c) Amíg a Matáv valamennyire is nemzeti vállalat volt, törődött a képzéssel. 2000, majd 2005 óta azonban fokozottan multinacionálissá vált, így mások lettek a célok, mások az értékek. Üzletpolitikájába 2010-től már nem fog beleférni a Puskás Technikum!

Itt az ideje, hogy még most, 2009-ben a Magyar Telekom zászlóshajójaként aposztrofált Puskás Tivadar Távközlési Technikum ma még legitim igazgatójaként köszönetet mondjak minden Gyáli úton végzett diák, tanár, alkalmazott és saját magam nevében a Magyar Királyi Posta, a Matáv és a Magyar Telekom menedzsmentjének, hogy közel 100 évig gálánsan támogatta a Gyáli úton folyó oktatást, távközlési szakemberképzést.

Ugyancsak itt szeretnék hálás köszönetet mondani a fent felsorolt vállalatok azon dolgozóinak, akik mindenkor példamutató, önzetlen munkájukkal segítették az iskolát kimagasló eredményei elérésében. Nélkületek a Gyáli út-Zombori utca sarki épület csak egy rakás téglá lett volna...

De most rajtunk a sor, hogy 2010. szeptember 1-je után véletlenül se, még egy percre se váljék azzá, mint a vasúton túl a Bolyai Főiskola lett 2008. december 13-án néhány óra alatt.

Hogyan tovább?

Olyan szakmát kell választani, melyre van elegendő fizetőképes kereslet. Ha 1906-ban, majd 1951-ben és 1994-ben vezényszóra képes volt erre a megújulásra az Iskola, akkor 2010-ben már önerejéből képesnek kell lennie! Első lépésként az 1950-ben már bevált recept alapján bővítjük az iskola nevét, ezzel is jelezve, hogy ami a régeből, a patinásból jó volt, az marad, de kiegészül két dologgal, a médiával és az angol nyelvű képzéssel, tehát az új név:

Puskás Tivadar Távközlési Technikum Két Tanítási Nyelvű Médiainformatikai Szakközépiskola

A postai cím változatlan: Gyáli út 22.

A fenntartó? Még többesélyes. Biztosan nem a Fővárosi Önkormányzat, és biztosan nem a Magyar Telekom lesz. Ők voltak az utóbbi 40 évben. Az előbbi államosította, elfoglalta az iskolát, az utóbbi reprivatizálta, újjávarázsolta, irányt mutatott két emberöltőn, egy fél évszázadra, most azonban 16 év után elengedi a kezét, de jó ez így: „Nem férünk a keretbe.” Akkor hát...

Kedves Olvasó! Hölgyeim és Uraim!

Csak tessék-tessék, folyton-folyvást!

12 éve felújított műszaki középiskola – 15 tanteremmel, 10 laborral, 3 stúdióval, 600 négyzetméteres, 15 éve épült tornacsarnokkal, 450 tudásra szomjas diákkal, 30 főnyi nevelőtestülettel, 20 főnyi személyzettel – Külső-Ferencvárosban, túl a vasúton, csendes, kiszolgált utcában (ahol már két középiskolát bezártak és egy főiskolát földig romboltak) fenntartót keres, most már két tanítási nyelvű (angol-magyar) médiainformatikai képzési céllal is.

Az ajánlatokat „A Gyáli úttól Hollywood-ig” jeligére kérjük a kiadóba, – mert lejjebb azért nem adjuk.